

Mi a hit, és hová vezet?

Charles H. Spurgeon

EVANGÉLIUMI KIADÓ

A könyv eredeti címe és kiadója:
Faith
What it is and what it leads to;
Christian Focus Publications Ltd.
Geanies House, Fearn, Tain
Ross-shire, IV20 1TW, Scotland

© 1987 by Christian Focus Publications Ltd.

Magyar kiadás
© 2004 by Evangéliumi Kiadó és Iratmisszió

ISBN 963 9434 64 7

A magyarországi jogok tulajdonosa és
a kiadásért felel az
Evangéliumi Kiadó és Iratmisszió
1066 Budapest, Ó utca 16.
Felelős szerkesztő: Vohmann Péter

Tartalomjegyzék

Előszó	4
A hit – „Aki hisz Őbenne, az nem jut ítéletre”	5
1. fejezet – A hit tárgya; avagy mire figyel a hit?	6
2. fejezet – A hit oka; avagy miért hisznek az emberek és honnan származik ez a hit?	12
3. fejezet – A bűnös hitének alapja; avagy milyen alapon merészel hinni az Úr Jézus Krisztusban	14
4. fejezet – A hitre való jogosultság; avagy miért merészelünk hinni Krisztusban	19
5. fejezet – A hit eredménye; avagy hogyan erősödik fel hitünk, amikor Krisztushoz járulunk	24
6. fejezet – Az Írás megnyugtató kijelentése a hívőkre vonatkozóan	28
7. fejezet – Félreértés a hitet illetően, melynek okán a keresztyének gyakran elcsüggednek	35
8. fejezet – Amit a hit magában foglal	...	40
9. fejezet – Amit a hit kizár	42

*

Előszó

A keresztyén hit lényegét és egyszerű természetét Pál apostol így foglalja össze: „Higgy az Úr Jézusban, és üdvözülj” (Csel 16,31). Ez az Ige nagyon kedves volt Charles Haddon Spurgeon szívének, és nagyon aggodott amiatt, hogy ezt a csodálatos egyszerűséget gyakran akaratlanul is elködösítik. A *Mi a hit és hová vezet* című könyv összegyűjti Spurgeon ezzel kapcsolatos gondolatait, világosan és tömören ismerteti a keresztyén hit természetét és következményeit.

Nem mintha Spurgeon azzal kérkedett volna, hogy ő az egyetlen, aki képes eljuttatni az üzenetet az emberekhez. Sőt, inkább alázattal közelítette meg feladatát, és imádkozott, hogy erőfeszítéseit Isten áldása kísérje, aki a növekedést adja (1Kor 3,6). A bevezetőben ezt mondja: „Azt hiszem, elmondhatom, hogy bár a hit a legegyszerűbb dolog a világon, mégis nagyon nehéz róla írni, mivel nagy jelentősége miatt lelkünk megremeg, amikor beszélni próbálunk róla, és nem vagyunk képesek olyan világosan leírni, ahogyan szeretnénk.”

Napjainkban épp olyan szükségünk van a keresztyén hitről való világos beszédre, mint valaha, és a kiadó azért imádkozik, hogy a jelen könyv áldás legyen mindazok számára, akik elolvassák, és hogy sokan részesüljenek az örök élet drága ajándékában a Jézus Krisztusba vett üdvözítő hit által.

A HIT
**„Aki hisz Őbenne (Jézus Krisztusban),
az nem jut ítéletre” (Jn 3,18)**

Az Írás az üdvözülésről a legközérthetőbb nyelven beszél, mégis talán nincs olyan igazság, amelyről több tévedés hangzott volna el, mint a hittel kapcsolatban, ami által a lelkek üdvözülnek. A tapasztalat azt bizonyítja, hogy Krisztus minden tanítása rejtélyes – nem önmagában, hanem mert rejtve vannak az elveszettek előtt, akiknek a szemét e világ istene megvakította. Az Írás olyan egyszerű, hogy azt gondolhatnánk: „Mindenki olvashatja”; de az ember látása olyan homályos és értelme olyan fogyatékos, hogy az Írás legegyszerűbb igazságát is eltorzítja és félreértelmezi. És valóban, testvéreim – még azok számára is, akik személyesen és tapasztalatból tudják, hogy mi a hit – nem mindig könnyű pontosan meghatározni, mi is az. Gyakran azt hiszik, hogy fején találták a szeget, de aztán siránkoznak, hogy kudarcot vallottak. Miközben erőlködnek, hogy leírják a hit valamelyik oldalát, azt veszik észre, hogy elfeledkeztek egy másik oldaláról, és miközben megpróbálják megszabadítani a szegény bűnöst valamelyik tévedésétől, gyakran még súlyosabb tévedés felé vezetik. Azt hiszem, nyugodtan elmondhatom, hogy bár a hit a legegyszerűbb dolog a világon, nagyon nehéz írni róla, mert nagy jelentősége miatt lelkünk megremeg, mihelyt megpróbálunk beszélni róla, ezért nem tudjuk olyan világosan leírni, ahogyan szeretnénk.

Az a szándékom, hogy Isten segítségével összeszerakjam a hitről vallott különféle gondolataimat, amelyekről különböző időpontokban beszéltem, de amelyeket eddig nem gyűjtöttem össze. Nincs kétségem afelől, hogy ezeket a gondolatokat azért értették gyakran félre, mert nem

lettek megfelelő sorrendbe állítva. Az alábbi dolgokról fogok beszélni:

1. *A hit tárgya; avagy mire figyel a hit?*
2. *A hit oka; avagy miért hisznek az emberek és honnan származik ez a hit?*
3. *A bűnös hitének alapja; avagy milyen alapon merészel hinni az Úr Jézus Krisztusban*
4. *A hitre való jogosultság; avagy miért merészelünk hinni Krisztusban*
5. *A hit eredménye; avagy hogyan erősödik fel hitünk, amikor Krisztushoz járulunk*
6. *Az Írás megnyugtató kijelentése a hívőkre vonatkozóan*
7. *Félreértés a hitet illetően, melynek okán a keresztények gyakran elcsüggednek*
8. *Amit a hit magában foglal*
9. *Amit a hit kizár*

1. fejezet

A hit tárgya; avagy mire figyeljen a hit?

Isten Igéje azt mondja nekem, hogy higgyek. – Miben higgyek? Figyelnem kell. – Mire figyeljek? Mi reménységem, hitem és bizalmam tárgya? – A válasz egyszerű. A hit tárgya egy bűnös számára *Jézus Krisztus*. Hányan tévednek ezzel kapcsolatban, és gondolják azt, hogy *Istenben, az Atyában* kell hinniük! Az Istenben való hit a Jézusban való hit következménye. Azáltal hiszünk az Atya örök szeretetében, hogy bizunk Fiának drága vérében.

Sokan mondják: „Hinnék Krisztusban, ha tudnám, hogy kiválasztott vagyok.” Ez azt jelenti, hogy eljutottak az Atyához, de az Atyához senki sem juthat el, csak Krisztuson keresztül. A kiválasztás az Atya dolga; nem mehetünk hozzá közvetlenül, ezért nem tudhatjuk meg, hogy ki vagyunk-e választva, hacsak előbb nem hi-

szünk Krisztusban, a Megváltóban. Csak ezután, a megváltás révén közeledhetünk az Atyához, és tudhatjuk meg, hogy ki vagyunk-e válasszva.

Egyesek elkövetik azt a hibát, hogy a *Szent Szellem* munkálkodására figyelnek. Saját magukat vizsgálják, hogy vannak-e bizonyos érzéseik, és ha megtalálják ezeket, akkor hitük erős; de ha érzéseik elhagyták őket, akkor hitük gyenge, úgyhogy a Szent Szellemre figyelnek, amely nem tárgya egy bűnös ember hitének. A megváltás beteljesülése érdekében mind az Atyában, mind a Szent Szellemben hinni kell, de a megigazulás és bűnbocsánat különös kegyelméhez a Közvetítő vérére van szükség. A *keresztényeknek* a megtérés után bizniuk kell a Szent Szellemben, de ha a bűnös üdvözülést remél, nem az a dolga, hogy a Szent Szellemben bizzon vagy hogy a Szent Szellemre figyeljen, hanem hogy Jézus Krisztusra, és csak reá. Tudom, hogy üdvözüléssel az egész Szentháromságon múlik, de egy bűnös megigazító hitének első és közvetlen tárgya nem az Atya Isten és nem is a Szent Szellem, hanem Isten Fia, aki emberi testben jelent meg, és bűnbocsánatot kínált a bűnösöknek.

Vajon van-e szemed a hitre? Ha igen, akkor tekints *Krisztusra mint Istenre*. Ha üdvözülni akarsz, hinned kell, hogy Ő az Isten mindenek felett, akin örök áldás van. Hajolj meg előtte, és fogadd el Őt mint igaz Istent, mert ha nem teszed, nincs részed őbenne.

Ha hiszel Krisztusban, higgy benne *mint emberben*. Hidd el testté válásának csodálatos történetét; fogadd el az evangélisták tanúbizonyságát, akik kijelentik, hogy a Végtelen a kisedben testesült meg, hogy az Örökkévalóság a halandóban rejtőzött; hogy ő, aki a menny Királya volt, a szolgák szolgájává és az ember Fiává lett. Hidd el és csodáld testté válásának titkát, mert

ha nem teszed, nem nyerhetsz üdvösséget általa.

Ha üdvözülni akarsz, nézd Krisztust *tökéletes igazságában*. Lásd meg, hogy hiánytalanul megtartotta a törvényt, hiba nélkül engedelmeskedett Atyjának, makulátlanul feddhetetlen maradt. Mindezeket helyetted tette meg. Te nem lennél képes megtartani a törvényt; Ő megtartotta helyetted. Te nem lennél képes tökéletesen engedelmeskedni Istennek; lám, Ő engedelmeskedett helyetted is – ezáltal üdvözülsz.

De ügyelj arra, hogy hitedben először is úgy tekints Krisztusra *mint haldoklóra és halottra*. Tekints Krisztusra mint Isten Bárányára, aki néma volt megnyírói előtt; tekints rá úgy, mint a bánat és szomorúság emberére; menj vele a Gecsemáné kertjébe, és lásd, amint vércseppeket izzad. Vedd észre, hogy hitednek semmi köze bármihez, ami önmagadban van; hited tárgya nem valami benned lévő dolog, hanem valami, ami rajtad kívüled van. Higgy őbenne, aki ama kereszten – átszögezett kezekkel és lábakkal – életét adta a bűnösökért. Ott van a te hited tárgya, amely elvezet a megigazulásra; nem önmagadban, és nem is olyasmiben, amit a Szent Szellem művelt benned vagy amit ígérete szerint megtesz érted; Krisztusra és egyedül Krisztusra kell tekintened.

Ezután hagyd, hogy hited úgy tekintsen Krisztusra, mint aki *feltámadt a halálból*. Lásd Őt – elszenvedte az átkot, most pedig elnyeri a megigazulást. Meghal, hogy megfizesse az adósságot; feltámad, hogy felszögezhesse a megfizetett adósság kézírását a keresztre. Lásd, amint felemelkedik, és figyeld Őt ma közbenjárva az Atya trónja előtt. Esedezik népéért, tekintéllyel folyamodik mindazokért, akik általa jönnek az Atyához. És Ő mint Isten, mint ember, mint élő, mint haldokló, mint feltámadó és odafönt ural-

kodó – Ő és csakis Ő a hit tárgya a bűnök bocsánataért.

Semmi másban nem kell bíznod; Ő legyen bizalmad egyetlen támasza és pillére; és minden, amit mellé állítasz, gonosz Antikrisztus lesz, az Úr Jézus korlátlan hatalma elleni lázadás. De vigyázz, ha a te hited megtart téged miközben mindeme dolgokban Krisztusra tekintesz, úgy lásd Őt, mint *helyettesítőt*.

A helyettesítés eme tana oly fontos az egész üdvterv szempontjából, hogy ezredszer is el kell magyaráznom. Isten igazságos, ezért meg kell büntetnie a bűnt; Isten irgalmas, ezért meg akar bocsátani azoknak, akik hisznek Jézusban. Hogyan teheti ezt meg? Hogyan lehet egyszerre igazságos, kiróván a büntetést, ugyanakkor pedig irgalmas, megbocsátván a bűnösnek? Ezt Isten a következőképpen teszi: Leveszi a bűnöket népéről, és átruházza azokat Krisztusra, úgyhogy ők olyan ártatlanul állnak előtte, mintha sohasem vétkeztek volna, Krisztusra pedig úgy tekint, mintha Ő lenne egy személyben a világ összes bűnöse. Isten mentesítette népét bűneitől, és azokat valóságosan és ténylegesen – nem csupán átvitt értelemben – áthelyezte Krisztusra. Ezután Isten eljött tüzes kardjával, hogy találkozzon a bűnössel és megbüntesse őt. Krisztussal találta szemben magát. Krisztus maga nem volt bűnös, de népének bűnei mind neki tulajdonítottak. Az igazságszolgáltatás tehát Krisztusra süjtött le, mintha Ő lett volna a bűnös – megbüntette Krisztust népének bűneiért, kivonta belőle a büntetés utolsó atomját is, kiverőtt rá a végső és maradéktalan büntetést, egy csepp üledéket sem hagyva a pohárban.

És ma, aki úgy tekint Krisztusra, mint saját helyettesítőjére és belé helyezi bizalmát, megmenekül a törvény átkától. Lélek, amikor látod Krisztust engedelmeskedni a törvénynek, hited

szerint ezt kell mondanod: „Népe miatt engedelmeskedik.” Amikor látod Őt meghalni, ezt kell mondanod: „Íme, elvette a bűneimet.” Amikor látod feltámadni a halálból, ezt kell mondanod: „Összes kiválasztottjának fejeként és képviselőjeként támad fel.” És amikor látod ott ülni az Atyaisten jobbján, úgy kell reá tekintened, mint ama ígéret zálogára, hogy mindazok, akikért meghalt, bizonyosan ott fognak ülni az Atya jobbján. Tanulj meg úgy tekinteni Krisztusra, mint aki Isten szemében maga a bűnös. „Nem volt benne bűn.” Ő volt „*az igaz ember*”, de Ő szenvedett az igaztalanokért. Ő volt az igaz ember, de Ő állt a bűnösök helyébe; és mindazt, amit a bűnösöknek kellett volna elszenvedniük, Krisztus szenvedte el, egyszer s mindenkorra, és saját maga feláldozásával örökre mentesítette őket bűneiktől.

Ez hát a hit tárgya. Könyörögve kérlek, hogy ebben a dologban ne kövess el hibát, mert itt a hiba veszélyes, sőt végzetes lehet. Hited szerint tekints úgy Krisztusra – életében, halálában, szenvedésében és feltámadásában – mint helyettesítőre mindazokért, akikért Atyja odaadta őt – mint helyettesítő áldozatra mindazok bűneiért, akik őszintén bíznak benne. Krisztus tehát a megigazulásra vezető hit tárgya.

Megjegyzem, hogy ezt olvasván egyesek azt mondják majd: „Ó, hinnék én és üdvözülnék is, ha...” – Ha micsoda? Ha Krisztus meghalt volna? „Ó nem, uram, Krisztus felől nincsenek kétségeim.” Gondoltam! Akkor mi felől vannak kétségeid? „Nos, hinnék én, *ha ezt érezném, vagy azt tettem volna.*” Vagy úgy! Én azt mondom neked, hogy ha *ezt* vagy *azt* éreznéd vagy tetted volna, nem tudnál hinni Jézusban, mert akkor önmagadban hinnél, és nem benne. Ez a lényeg. Ha ilyen vagy olyan lennél, akkor persze lenne bizalmad. Bizalmad miben? Nos, saját érzéseid-

ben és tetteidben, ez pedig szöges ellentéte a Krisztusban való bizalomnak.

A hit nem azt jelenti, hogy a bennem levő jóból következtetek az üdvözülésemre, hanem annak ellenére, és bár Isten szemében bűnös vagyok, és megérdemlem a haragját, mégis hiszem, hogy Fiának, Jézus Krisztusnak a vére megtisztított engem minden bűnömtől; és bár lelkiismeretem elítél engem, hitem erősebb a lelkiismeretemnél, és hiszem, hogy Ő „üdvözíteni tudja örökre azokat, akik általa járulnak Istenhez”. Könnyű szentként járulni Krisztushoz; könnyű hinni, hogy meggyógyít az orvos, ha úgy érezzük, hogy már javulunk; de bízni az orvosban akkor, amikor úgy érezzük, hogy a halálos ítélet a testünkben van, nem csüggedni akkor sem, amikor a betegség a csontunkig hatol és amikor a fekély gyűjti már halálos mérget, még akkor is hinni az orvostudomány hatékonyságában – ez a hit.

Tehát amikor a bűn hatalmába kerít, amikor úgy érzed, hogy a törvényt elítél, és ennek ellenére bűnősként is hinni tudsz Krisztusban, ez a legbátrabb mutatvány a világon; és a hit, amely ledöntötte Jerikó falait, a hit, amely feltámasztotta a halottakat, a hit, amely bezárta az oroszlánok száját, nem volt nagyobb, mint a szegény bűnös hite, amikor minden bűne ellenére hinni mer Jézus Krisztus vérében és igazságában. Tedd ezt, lélek, és akkor üdvözülsz, akárki is vagy. A hit tárgya tehát Krisztus, a bűnösök helyettesítője. Istent Krisztusban és nem Krisztustól függetlenül, nem a Szent Szellem bármilyen művét, hanem egyedül Jézus Krisztus művét kell úgy tekintened, mint reménységed alapját.

2. fejezet

A hit oka; avagy miért hisznek az emberek és honnan származik ez a hit?

„A hit hallásból van.” Tegyük fel, hogy így van. De vajon nem hall-e minden ember? Akkor pedig miért maradnak sokan hitetlenek? Hogyan válik valaki hívóvé? Nos, a hite *szükségérzetből* származik. Úgy érzi, hogy szüksége van egy Üdvözítőre; Krisztusban megtalálja azt az Üdvözítőt, akire szüksége van, ezért mivel nem tud segíteni magán, Jézusban hisz. Mivel semmije sincs, ami a sajátja lenne, úgy érzi, hogy el kell fogadnia Krisztust, különben elpusztul, tehát azért teszi ezt, mert kénytelen ezt tenni. Sarokba van szorítva, és a menekülésnek csak ez az egy útja van, vagyis csak valaki más igazsága által menekülhet meg; mert érzi, hogy nem menekülhet saját jó cselekedetei vagy szenvedése által, ezért aztán Krisztushoz fordul, és megalázza magát, mert semmit sem tehet Krisztus nélkül, és el kell pusztulnia, hacsak nem kapaszkodik bele.

De tovább feszegetve a kérdést: Honnan származik az ember szükségérzete? Miért van az, hogy ő érzi, jobban mint mások, hogy szüksége van Krisztusra? Pedig bizonyos, hogy neki sincs nagyobb szüksége Krisztusra, mint másoknak. Hogyan jön rá, hogy elveszett és a pusztulás szélén áll? Miért van, hogy a pusztulásnak ez az érzete arra ösztönzi, hogy Krisztusba kapaszkodjon, aki mindent helyrehoz? A válasz az, hogy ez *Isten ajándéka*; a Szent Szellem műve. Senki sem jön Krisztushoz, csak ha a Szent Szellem hozzá nem vonzza, a Szent Szellem pedig azáltal vonzza az embereket Krisztushoz, hogy a törvény erejével arra a meggyőződésre juttatja őket, hogy ha nem fordulnak Krisztushoz, elpusztulnak. Ezután a mostoha időjárás

arra kényszeríti őket, hogy irányt változtassanak, és befussanak ebbe a mennyei kikötőbe. A Krisztus általi üdvözülés annyira felfoghatatlan emberi elménk számára, annyira ellentmond az emberi érdem iránti tiszteletünknek, hogy magunktól sohasem kérnénk Krisztust, hogy legyen a mindenünk, ha a Szent Szellem nem győzne meg arról, hogy semmik vagyunk, és nem kényszerítene, hogy kapaszkodjunk Krisztusba.

De továbbra is fennáll a kérdés: Miként lehetséges, hogy Isten Szelleme egyeseket megtanít arra, hogy mire van szükségük, míg másokat nem? Miért van az, hogy egyeseket közületek a szükségérzet Krisztus felé vezetett, míg mások továbbra is önelégültségben élnek, és elpusztulnak. Erre csak egy válasz van: „Igen, Atyám, mert így láttad jónak.” Végül is eljutunk az isteni szuverenitáshoz. Az Úr „elrejtette ezeket a bölcsék és értelmesek elől, és felfedte a gyermekeknek.” Ahogy Krisztus fogalmazta: „Az én juhaim hallgatnak a hangomra”; „de ti nem hisztek, mert nem az én juhaim közül valók vagytok.” Egyes teológusok szeretnék ezt így értelmezni: „Nem az én juhaim közül valók vagytok, mert nem hisztek.” Mintha bizony a hit tenne minket Krisztus juhává. De a szöveg világosan fogalmaz: „Nem hisztek, mert nem az én juhaim közül valók vagytok.” „Akit nekem ad az Atya, az *mind* énhozzám jön.” Ha valaki nem jön, az világos bizonyítéka annak, hogy soha nem is adott Krisztusnak; mert azokat, akiket az Atya Isten kiválasztott és öröktől fogva Krisztusnak adott, és akiket a Fű Isten megváltott, a Szent Szellem vezérli egy szükségérzet által, hogy eljussanak Krisztushoz, és megragadják őt.

Soha senki nem hitt Krisztusban és nem is fog, hacsak nem érzi ennek belső szükségét. Soha senki nem érezte szükségét Krisztusnak és

nem is fogja, hacsak a Szent Szellem nem készíteti, hogy így érezzen, és a Szent Szellem senkit sem fog arra készíteni, hogy az üdvözítő Jézus szükségét érezze, hacsak meg nincs írva abban az örök könyvben, amelybe Isten bizonyosan bevészte választottjainak nevét. Ne értsenek félre, amikor azt mondom, hogy a hit oka, vagyis annak az oka, hogy miért hisznek az emberek, Isten kiválasztó szeretete, amely a Szent Szellem által munkálkodik egy szükségérzeten keresztül, elvezetvén őket Jézus Krisztushoz.

3. fejezet

A bűnös hitének alapja; avagy milyen alapon merészel hinni az Úr Jézus Krisztusban

Kedves barátaim, mondtam már, hogy senki sem hisz Jézusban, ameddig nem érzi, hogy szüksége van rá. Gyakran mondtam, és újra megismétlem, hogy nem azzal az esedezéssel járulok Jézushoz, hogy szükségét *érezem*; annak az oka, hogy hiszek Krisztusban, nem az, hogy szükségét *érezem*, hanem hogy valóban szükségem *van* rá. Ha valaki Jézushoz fordul, nem mint büntudatos bűnös járul hozzá, hanem egyszerűen mint bűnös, minden jelző nélkül. Igaz, hogy nem járul addig hozzá, amíg tudatára nem ébred bűnösségének, de amikor végül elé járul, nem azt mondja neki: „Uram, azért jöttem hozzád, mert tudatára ébredtem bűnösségemnek, kérlek, ments meg.” Ehelyett azt mondja: „Uram, bűnös vagyok, ments meg.” Nem büntudatosága, hanem bűnössége alapján mer Jézushoz járulni.

Remélem, értitek, hogy mit akarok mondani – mert nem tudom pontosan megmagyarázni –, amikor számos lelkész prédikációjára utalok,

akik ezt mondják a bűnösnek: „Nos, *ha úgy érezed*, hogy szükséged van Krisztusra, *ha megbántad* bűneidet, *ha eléggé megkínzott* már a törvény, akkor Krisztushoz járulhatsz azon az alapon, hogy tudatára ébredtél bűnösségednek.” Én azt mondom, hogy ez tévedés. Senki sem járulhat Krisztushoz azon az alapon, hogy büntudatos bűnös; egyszerűen úgy kell elé járulnia, *mint bűnösnek*. Ha Jézushoz akarok járulni, akkor tudom, hogy ezt nem tehetem addig, amíg tudatára nem ébredtem bűnös voltomnak, de mégsem úgy járulok elé, mint büntudatos bűnös. Nem azért állok a kereszt lábánál, hogy megtisztuljak, mert bűnbánatot tartottam; amikor odamegyek, semmit sem viszek magammal, csupán bűneimet. A szükségérzet jó érzés, de amikor a kereszt lábánál állok, nem azért hiszek Krisztusban, mert jó érzéseim vannak, hanem egyszerűen hiszek benne, akár vannak jó érzéseim, akár nincsenek.

*Amint vagyok, sok bűn alatt,
de hallva hívó hangodat,
s mert értem áldozád magad,
Úr Jézus, így jövök.*

A puritán korszak számos kiváló teológusa leírta, hogy mit kell éreznie az embernek, mielőtt Krisztushoz merészel járulni. Nos, én egy másik teológus szavait idézem, aki azt mondta, hogy ő csupán kegyelemben élő kisgyermek a puritán teológusokhoz hasonlítva: „Merem azt állítani, hogy mindez nem az Írás szerint való. A bűnösöknek vannak érzéseik, mielőtt Jézushoz mennek, de nem abból az okból mennek hozzá, hogy érzik, hogy bűnösök; azon az alapon jönnek, hogy bűnösök és semmilyen más alapon.” Az irgalom kapuja nyitva áll, és ez van föléje írva: „Igaz az a beszéd, és teljes elfogadásra méltó.”

tó, hogy Krisztus Jézus azért jött el a világba, hogy a *bűnösöket* üdvözítse.” A „bűnösöket” szó előtt nincs jelző. Nem azt olvassuk, hogy „vezeklő bűnösöket”, „tudatra ébredt bűnösöket”, „bánkódó bűnösöket” vagy „megrémült bűnösöket”. Csupán azt, hogy „bűnösöket”, és én tudom, hogy ha Jézushoz járulok, ma azért teszem, mert úgy érzem, hogy Krisztus keresztséghez járulni ma éppannyira szüksége életemnek, mint tíz évvel ezelőtt volt; ha elé járulok, nem merészelek úgy menni mint büntudatos bűnös vagy tudatra ébredt bűnös, hanem egyszerűen úgy kell mennem, mint bűnösnek, üres kézzel. Nemrégiben láttam egy idős férfit egy kápolna sekrestyéjében. Előtte mondtam valamit ezzel kapcsolatban: Az idős férfi már évek óta keresztyén volt, és ezt mondta: „Sohasem láttam pontosan így megfogalmazva, de tudom, hogy éppen ilyen módon járulok elé; ezt mondom: ,Uram,

*Jövök, semmit nem hozva,
Keresztedbe fogódzva.
Meztelen, hogy felruházz,
árván, bízva, hogy megszánasz.’ “*

A hit kiszáll belőled és Krisztusba jut. Tudom, sok száz szegény lelket zavart meg, hogy lelkészük azt mondta: „Ha érzed szükségedet, Krisztus elé járulhatsz.” „De”, mondják ők, „nem érzem eléggé szükségemet; biztos vagyok benne, hogy nem.” Sok levelet kaptam szegény megzavart, lelkiismeretes emberektől, akik ezt mondták: „Én bátorzkodnék hinni Krisztusban, hogy üdvözítsen, ha érzékeny lelkiismeretem lenne; ha lágyszívű lennék; de az én szívem olyan, mint egy jéghegy, amely sohasem olvad el. Nem tudok úgy érezni, ahogy szeretnék, ezért nem szabad hinnem Jézusban.” Ó, ez nem igaz, nem

igaz! Ez egy gonosz antikrisztusi ármány; ez közönséges babona! Nem a lágy szíved jogosít fel téged a hitre. Azért kell hinned Krisztusban, hogy összetörjön a kemény szíved, és elmenj hozzá úgy, hogy csak a bűnödet viszed magaddal.

A bűnös ember azért járul Krisztus elé, mert tisztátalan; mert halott, és nem azért, mert tudja, hogy halott; azért, mert elveszett, és nem azért, mert tudja, hogy elveszett. Tudom, hogy nem járul elé addig, amíg ezt nem tudja, de nem ebből az okból járul elé. A valódi ok titok, de nem a nyilvános pozitív alap, amit ő ért. Sokáig félttem Krisztus elé járulni, mert azt gondoltam, hogy érzéseim gyengék; és akkor olvastam Cowper himnuszát arról, hogy érzéketlennek kell lenni, mint az acél:

*Ha valamit érzek, az csak fájdalom,
hogy találjak valamit, nem szabad éreznem.*

Amikor már hittem Krisztusban, azt gondoltam, hogy semmit sem érzek. Most, ha visszatekintek, úgy látom, hogy egész idő alatt heves és intenzív érzéseim voltak, és főként azért, mert azt gondoltam, hogy semmit sem érzek.

Általában a legbűnbánóbb emberek gondolják azt, hogy megátalkodottak, és az emberek akkor érzik a leginkább valaminek a szükségét, amikor úgy gondolják, hogy semmit sem érznek. Mi magunk nem ítélhetjük meg saját érzéseinket, ezért az evangélium meghívása nem olyan dolgokon alapul, amiket mi megítélhetünk; azon alapul, hogy bűnösök vagyunk, és semmi mások. „Jó”, mondhatja valaki, „de az Írás ezt mondja: Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek – ezek szerint fáradtnak és gondterheltnek kell lennünk.” Igen, ez van a szövegben, de máshol meg ezt ol-

vassuk: „Aki csak hozzám akar jönni, engedjétek”; és ebben szó sincs fáradságról és gondterheltségről.

Ezenkívül, bár a meghívás a megfáradtaknak és gondterhelteknek szól, észrevehetjük, hogy az ígéretet nem *mint* megfáradt és gondterhelt emberek kapják, hanem *mint* olyanok, akik Jézushoz akarnak járulni. Amikor elé járultak, nem tudták, hogy fáradtak és gondterheltek; sőt azt gondolták, hogy nem azok. Valójában azok voltak, de részben azért voltak megfáradtak, mert nem tudtak annyira megfáradtak lenni, amennyire szerettek volna, és részben azért voltak megterheltek, mert nem érezték eléggé a terhüket. Úgy mentek Krisztushoz, ahogy voltak, és Ő üdvözítette őket, de nem azért, mert fáradságuk erény lett volna, vagy gondterheltségük olyan hatásos lett volna, hanem kizárólag mint bűnösöket üdvözítette őket, így vérében megtisztulhattak. Kedves Olvasó, hadd ajánljam a figyelmedbe ezt az igazságot. Ha úgy járulsz Krisztushoz mint bűnös és semmi más, Ő nem fog elküldeni.

Egy idős igehirdető mondta egyik beszédében, amit erről a témáról tartott: „Bátorkodom azt mondani, hogy ha Krisztus elé járulsz, bárki légy is, ha nem fogad téged, akkor nem tartja be az ígéretét, hiszen ezt mondta: Aki énhozzám jön, azt én nem küldöm el.” Ha elé járulsz, ne törődj a minősítéssel vagy a felkészüléssel. Neki nincs szüksége az engedelmesség vagy az érzések minősítésére. Menj úgy, ahogy vagy, és ha te vagy a pokol legnagyobb gonosztevője, éppoly alkalmas vagy arra, hogy Krisztus elé járulj, mint a legerkölcösebb és legkiválóbb ember. Ha van egy fürdő, vajon ki alkalmas arra, hogy megmosakodjon benne? Egy ember tisztátalansága nem ok arra, hogy ne mosakodhasson meg, sőt annál inkább meg kell mosakodnia.

Amikor városi elöljáróink segélyt osztottak a szegényeknek, senki sem mondta: „Én olyan szegény vagyok, hogy nem vagyok méltó a segélyre.” A szegénységed a felkészültséged. Itt a fekete a fehér. Furcsa ellentmondás! Az egyetlen dolog, amit Krisztushoz vihetsz, az a bűnöd és a gonoszságod. Ő csupán azt kéri, hogy üres kézzel menj. Ha bármi van, szabadulj meg tőle, mielőtt hozzá mész. Ha bármi jó van benned, nem tudsz bízni Krisztusban, üres kézzel kell hát menned. Fogadd őt úgy, mint mindenedet, és ez az egyetlen mód arra, hogy egy szegény lélek üdvözüljön – mint bűnös és semmi más.

4. fejezet

A hitre való jogosultság; avagy miért merészelünk hinni Krisztusban

Nem meggondolatlanság-e bárki részéről abban bízni, hogy Krisztus üdvözíti őt, különösen ha nincs semmi jó benne? Nem arrogáns elbizakodottság-e Krisztusban bízni? Nem, barátaim, nem az. A Szent Szellem nagy és nemes műve, hogy az ember meghazudtolhatja minden bűnét, mégis hihet Istenben és pecsétjébe vésheti, hogy Isten igaz, és hihet Jézus vérének tisztító erejében. De hogyan merészel bárki hinni Krisztusban? Ezt kérdezem tőletek. „Nos”, mondja valaki, „én azért kezdtem el hinni Krisztusban, mert úgy éreztem, hogy a Szent Szellem munkálkodik bennem.” Te egyáltalán nem hiszel Krisztusban. „Nos”, mondja valaki más, „én azt gondoltam, hogy jogom van hinni Krisztusban, mert éreztem valamit.” Neked egyáltalán nem volt jogod hinni Krisztusban, mert ez nem jogosított fel rá.

Mi jogosítja hát fel az embert arra, hogy higgyen Krisztusban? A válasz: Maga Krisztus mondja neki, ez a felhatalmazása. Krisztus szava hatalmazza fel a bűnöst, hogy higgyen benne – nem az, amit érez, és nem is a létező vagy nem létező tulajdonságai, hanem az, hogy Krisztus maga mondta neki, hogy higgyen. Az evangélium ezt így fogalmazza meg: „Higgy az Úr Jézusban, és üdvözülsz. Aki pedig nem hisz, elkárhozik.”

A Krisztusban való hit tehát parancs és kötelesség, valamint áldott kiváltság. Micsoda kegyelem, hogy kötelesség, hiszen így nem lehet kétséges, hogy az embernek joga van teljesíteni a kötelességét. Azon az alapon, hogy Isten megparancsolja nekem, hogy higgyek, jogom van hinni, akárki legyek is. Az evangélium minden teremtménynek szól. Nos, én is közéjük tartozom; egyike vagyok a teremtményeknek, és az evangélium azt parancsolja nekem, hogy higgyek, és én hiszek. Ezzel nem tehetek rosszat, hiszen azt parancsolták nekem, hogy ezt tegyem. Nem tévedhetek, ha engedelmeskedem Isten parancsának.

Mármost minden teremtménynek szól Isten parancsa, hogy higgyen Jézus Krisztusban, akit Isten küldött. Ez a te felhatalmazásod, bűnös, mégpedig áldott felhatalmazás, mert a pokol nem tagadhatja, a menny pedig nem vonhatja vissza. Nem kell magadba nézned, hogy magadban keresd a kétséges öngazolást, nem kell megvizsgálnod tetteidet és érzéseidet, hogy valamilyen homályos és elégtelen igazolást találj a Krisztusba vetett bizalmodra. Hihetsz Krisztusban, hiszen ő maga mondja, hogy higgy benne. Ez biztos alap, amihez nem férhet kétség.

Tegyük fel, hogy mindnyájan éhezünk; hogy a városunkat megostromolták és körülzárták, már régóta tart az éhínség, és mi készek vagyunk éhen halni. Egyszer csak meghívást ka-

punk a király palotájába, hogy ott együnk és igyunk; de mi megbolondultunk, és nem fogadjuk el a meghívást. Tegyük fel, hogy valamilyen szörnyű elmebaj lett úrrá rajtunk, és inkább meghalunk vagy éhezünk, minthogy elmenjünk. Tegyük fel, hogy a király hírnöke ezt mondja: „Gyertek és egyetek, szegény éhező lelkek. Mivel tudom, hogy vonakodtok eljönni, meg is fenyegetlek benneteket, hogy ha nem jöttök el, a katonáim rátok rontanak; úgyhogy érezni fogjátok fegyvereik hatékonyságát.” Úgy gondolom, kedves barátaim, hogy ezt kell mondanunk: „Áldjuk a nagy embert e fenyegetésért, mert most már nem kell azt mondanunk, hogy nem mehetünk el, hiszen éppenséggel nem maradhatunk távol. Most már nem kell azt mondanom, hogy méltatlan vagyok a meghívásra, hiszen megparancsolták nekem, hogy menjek el, és meg is fenyegettek, hogy ha nem megyek el, baj lesz; ezért aztán el is megyek.”

Ezt az ijesztő mondatot – „Aki pedig nem hisz, elkárhozik” – nem haragból mondta Jézus, hanem mert tudta, hogy milyen örültek vagyunk, és visszautasítjuk a kegyelmét, hacsak ránk nem ijeszt, és így rá nem vesz arra, hogy elmenjünk a lakomára. „Kényszeríts bejönni mindenkit”; ez volt a Mester Szava. Bűnös, ha hiszel Krisztusban, nem kárhozhatsz el, de ha nem hiszel benne, elkárhozol. Bátran kimondom: Bűnös, nemcsak hogy elmehetsz, de könnyörögve kérlek, ne vond magadra Isten haragját azzal, hogy visszautasítod a meghívását. A kegyelem kapuja szélesre van tárva; miért nem akarsz belépni? Miért vagy ilyen büszke? Miért nem hallod meg Isten hangját, és miért halsz meg inkább a saját bűneidben? Jól jegyezd meg, hogy ha bárki közületek elpusztul, vére nem Isten ajtaja elé, és nem is Krisztus ajtaja elé folyik, hanem a saját ajtaja elé. Isten ezt

mondhatja nektek: „Mégsem akartok hozzám jönni, hogy életetek legyen.” Szegény ember, ha valóban el akarsz menni, Isten Szavában nincs semmi, ami visszatartson, ellenben van benne fenyegetés, hogy kényszerítsen, és erő, hogy odavonzzon.

Mégis, hallom, amint azt mondod: „Én nem hihetek Krisztusban.” Én azt mondom, hogy *hihetsz*, hiszen Isten minden földi teremtménynek megparancsolta, hogy higgyen, és ha valamit megparancsolnak neked, azt nyilván meg is tetheted. Erre ezt mondod: „Én mégsem érzem, hogy hihetek.” Már megint kezded; azt mondod, hogy nem teszed azt, amit Isten mond neked, valamilyen ostoba érzés miatt. Isten nem azért mondja neked, hogy higgy Krisztusban, mert te bármit is érzel, hanem azért, mert bűnös vagy.

Most már tudod, hogy bűnös vagy. „Az vagyok”, mondod, „és ez az én nagy bánatom.” Miért bánkódsz? Ez annak a jele, hogy érzel valamit. Erre te: „De nem érzek elég erősen, és emiatt bánkódom. Nem úgy érzek, ahogy kellene.” Nos, akár érzel, akár nem, bűnös vagy, és „igaz az a beszéd, és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött el a világba, hogy a bűnösöket üdvözítse.”

„De én nagyon régóta bűnös vagyok már; hatvan éve bűnben élek.” Hol van megírva, hogy hatvan év felett nem üdvözülhetsz? Kedves barátom, Krisztus százévesen is üdvözíthet – még ha Matuzsálem vagy is a bűnben. „Jézusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől.” „Aki csak hozzám akar jönni, engedjétek.” „Üdvözíteni tudja örökre azokat, akik általa járulnak Istenhez.”

„Igen”, mondja valaki, „de én iszom, káromkodom, kicsapongó és istenkáromló is vagyok.” Akkor bűnös vagy; nem lépted át a legvégső határt, és ő képes üdvözíteni téged. „Ez igaz”,

mondja egy másik, „de te nem tudod, mennyire súlyos az én bűnöm.” Ez csak azt bizonyítja, hogy bűnös vagy, és hogy megparancsolták neked, hogy higgy Krisztusban, és üdvözülj. „Igen”, siránkozik egy harmadik, „de te nem tudod, milyen gyakran utasítottam el Krisztust.” Igen, de ez csak azt jelenti, hogy annál inkább bűnös vagy. „Nem tudod, milyen kemény az én szívem.” Ez megint csak azt bizonyítja, hogy bűnös vagy, és hogy egy vagy azok közül, akikért Krisztus eljött, hogy üdvözítse őket.

„De uram, nincs bennem semmi jó. Ha volna, akkor lenne valami, ami bátorítana.” Az a tény, hogy nincs benned semmi jó, számomra csak azt bizonyítja, hogy te vagy az az ember, akihez küldtettem, hogy prédikáljak neki. Krisztus azért jött, hogy üdvözítse az elveszetteket, és mindaz, amit mondtál, csak azt bizonyítja, hogy elveszett vagy, vagyis Krisztus azért jött, hogy üdvözítsen. Bizz benne!

„De ha üdvözülök”, mondja valaki, „én leszek a legnagyobb bűnös, aki valaha üdvözült.” Annál hangosabb lesz az örömszene a mennyben, amikor oda kerülsz; annál nagyobb lesz Krisztus dicsősége, hiszen minél bűnösebb valaki, annál nagyobb tisztelet illeti Krisztust, amikor az végre hazatalál. „De az én bűneim bővelkednek.” Az Ő kegyelme még inkább bővelkedik. „De az én bűnöm már az égig ér.” Igen, de az Ő kegyelme az égnél is tovább ér. „De az én bűnöm olyan széles, mint a világ.” Igen, de az Ő igazsága ezer világnál is szélesebb. „Igen de az én bűnöm skarlátvörös.” Igen, de az Ő vére a te bűneidnél is vörösebb, és képes kimosni a vöröset egy még vörösebbel. „Igen, de én megérdemlem, hogy elkárhozzak, és mind a halál, mind a pokol az elkárhozásomért kiált.” Igen, lehet, de Jézus Krisztus vére hangosabban tud kiáltani, mint a halál vagy a pokol; és ezt kiáltja: „Atyám, hagyd élni a bűnöst.”

Ó, bárcsak a fejetekbe tölthetném ezt a gondolatot: Amikor Isten üdvözít titeket, nem valami olyan dologért teszi, ami bennetek van, hanem valamiért, ami őbenne van. Isten szeretetének nincs oka, illetve csak sajátmagában van. Annak az oka, hogy megbocsát egy bűnösnek, a saját szívében van, és nem a bűnösben. És tibenetek éppen annyi ok van arra, hogy üdvözítsen, mint másokban, vagyis semmi. Nincs bennetek semmi, ami indokolná, hogy irgalmazzon nektek, de nincs is szükség semmilyen okra, minthogy az ok Istenben és egyedül Istenben van.

5. fejezet

A hit eredménye; avagy hogyan erősödik fel hitünk, amikor Krisztushoz járulunk

Van egy ember, aki ebben a pillanatban vált hívővé; nem ítéltetik el. De ötven évig bűnben élt, és az erkölcstelenség minden fajtájában elmerült; bűnei, amelyek nagy számban vannak, mind megbocsáttatnak neki. Isten szemében most olyan ártatlan, mintha sohasem vétkezett volna. Olyan nagy Jézus vérének ereje, hogy „aki hisz Őbenne, az nem jut ítéletre”. Van-e ennek bármi köze ahhoz, ami az ítélet napján történik? Kérlek, olvassátok el Isten Igéjét, és látni fogjátok, hogy nem azt mondja: „Aki hisz Őbenne, az nem *fog* ítéletre jutni”, hanem azt hogy „nem jut ítéletre”, vagyis *most*. És ha most nem, akkor sohasem; mivel hisz Krisztusban, érvényes az ígéret: „Aki hisz Őbenne, az nem jut ítéletre.” Most hiszek abban, hogy nem ítéltetek el; ötven év múlva az ígéret ugyanaz lesz – „Aki hisz Őbenne, az nem jut ítéletre.”

Úgyhogy abban a pillanatban, amikor valaki Krisztusba helyezi bizalmát, mentesül minden

múltbeli, jelenbeli és jövőbeli ítélettől; és attól a naptól fogva Isten szemében olyan, mintha hibátlan lenne. „De hiszen továbbra is vétkezik”, mondjátok. Igen, valóban, de Isten nem rója fel neki bűneit, mert azokat már régen felrótta Krisztusnak, és Isten sohasem ró fel egy bűnt kettőnek – először Krisztusnak, majd a bűnösnek. „Igen, de gyakran bűnbe esik.” Ez lehetséges; bár ha benne lakozik Isten Szelleme, nem úgy vétkezik, ahogy régebben szokott. Gyengesége miatt vétkezik, és nem azért, mert szeret vétkezni, hiszen most már gyűlöli a bűnt.

De ha akarjátok, megfogalmazhatjátok a magatok módján is, és én válaszolok rá. „Igen, bár vétkezik, Isten szemében többé nem bűnös, mivel minden bűnét levette róla, és Krisztusra ruházta – szó szerint és ténylegesen.” Figyeld meg a zsidókat. Előhoznak egy bűnbakot, majd a főpap megvallja népe bűneit a bűnbak feje fölé. A bűnök mind eltávoznak az emberekből, és átszállnak a bűnbakra. Ezután a bűnbak kimegy a sivatagba. Marad-e bűn az embereken? Ha igen, akkor a bűnbak nem vitte el, hiszen nem lehet itt is meg ott is egyszerre. Nem lehet elvinni és ugyanakkor ott hagyni. „Nem”, mondjátok, „az Írás azt mondja, hogy a bűnbak magával vitte a bűnt; nem maradt semmi az embereken, amikor a bűnbak elvitte a bűnt.”

Amikor hitünk szerint Krisztus fejére tesszük kezünket, vajon Krisztus elveszi-e bűneinket, vagy nem? Ha nem, akkor semmi haszna a hitünknek; de ha valóban elveszi bűneinket, akkor azok nem lehetnek rajta is meg rajtunk is; ha Krisztuson vannak, mi szabadok és tiszták vagyunk, Isten elfogadott minket és megigazultunk, és ez a hit általi megigazulás valódi tana. Míhelyt egy ember hinni kezd Jézus Krisztusban, bűnei örökre eltávoznak tőle. Ki vannak törölve, és el vannak felejtve.

Ha egy ember tartozik száz pénzzel, de nyugtát kap a fizetésről, akkor szabad; a tartozást ki-törölték a könyvben, így nem tartozik semmivel. Bár követ el bűnöket, de mivel a tartozást már azelőtt megfizették, hogy adósságba keveredett, Isten törvénye szerint többé nem adós.

Az Írás ezt mondja: „Isten a tenger mélyébe vetette népének bűneit.” Mármost ha a tenger mélyén vannak, akkor nem lehetnek az embereken. Áldott legyen a neve! Azon a napon, amikor a tenger mélyébe veti bűneinket, a szemében tisztákká válunk, és elfogad minket szeretett Fiában. „Amilyen messze van napkelet napnyugtától, olyan messzire veti el vétkeinket.” Nem lehetnek távol és itt egyszerre.

Ha hisztek Krisztusban, Isten szemében többé nem vagytok bűnösök; elfogad titeket, mintha tökéletesek lennétek, mintha megtartottátok volna a törvényt; mert Krisztus megtartotta, és az ő igazsága a tiétek is. Megszegtétek, de a bűnötök már az övé, és ő megbűnhődött érte. Többé ne tévesszéték meg magatokat; többé nem azok vagytok, akik voltatok; amikor hívővé váltok, Krisztus helyébe álltok, ahogy Krisztus is a helyetekbe állt annak idején. Az átalakulás teljes, a csere valóságos és örökérvényű. Azokat, akik hisznek Jézusban, az Atya Isten éppen úgy elfogadja, mint Örökkévaló Fiát; és akik nem hisznek, csináljanak, amit akarnak, nekiláthatnak kiharcolni a saját igazságukat; de a törvény és átok alatt vannak. Ti, akik hisztek Jézusban, fel-alá sétáltok a földön az ő nagy igazságának dicsőségében. Bűnösök vagytok, de Krisztus vére megtisztított titeket.

Dávid ezt mondja: „Moss meg engem, és fehérebb leszek, mint a hó.” Láttátok már, hogyan hull le a hó – milyen tiszta, milyen fehér! Mi lehet fehérebb? Nos, a keresztyén ember a hónál is fehérebb. Azt mondjátok: „Hiszen tisztátalan.”

Tudom, hogy tisztátalan, mint bárki más, olyan fekete, mint a pokol; de a vércsepp ráhullik, és fehér lesz, „fehérebb, mint a hó”.

Legközelebb, ha hófehér kristályokat láttok hullni az égből, nézzetek rájuk, és mondjátok: „Bár magamban meg kell vallanom, hogy méltatlan és tisztátalan vagyok, de hiszek Krisztusban, ezért ő teljes mértékben átruházta rám igazságát, úgyhogy fehérebb vagyok, mint a hó, amely Isten kincstárából hullik.”

A hit érdekében ragadjátok meg ezt. Egy ellenállhatatlan hit érdekében, amely győzedelmeskedik a kétségek és félelmek fölött, és lehetővé teszi, hogy élvezzük a szabadságot, amit Krisztustól kapunk. Ti, akik hisztek Krisztusban, amikor ma este lefekszetek, mondjátok ezt: „Ha meghalok az ágyamban, nem ítéltethetek el.” Amikor másnap reggel felébredtek, menjetek ki a világba, és mondjátok ezt: „Nem ítéltetem el.” Ha az ördög üvölt rátok, mondjátok ezt neki: „Vádolhatsz engem, de én nem ítéltetek el.” És ha időnként feltámad bűnötök, mondjátok ezt: „Ismerlek, de te örökre eltűntél; nem ítéltetem el.” És ha eljön halálotok órája, csukjátok le a szemeteket békében.

*Nem félsz majd ama nagy napon,
mert ki vádolhatna téged?*

Isten kegyelméből teljes feloldozást nyertek, és ő leveszi rólatok minden bűn átkát és vádját, de nem azért, mert bármit is tettetek. Kérlek benneteket, tegyetek meg minden tőletek telhetőt Krisztusért hálából; de ha meg is tettetek mindent, ne ebben bízzatok. Bizzatok a helyettesítő áldozatban. Legyetek azzá, ami Krisztus volt Atyja szemében, és ha felébred a lelkiismeretetek, azt mondhatjátok neki, hogy Krisztus megtett helyettetek mindent, amit nektek kellett

volna; hogy elszenvedte minden büntetéseket; és most sem az irgalom, sem az igazságszolgáltatás nem sújthat le rátok, hiszen az igazság kezét fogott az irgalommal, hogy üdvözítse azt, aki Krisztus keresztyébe vetette hitét.

6. fejezet

Az Írás megnyugtató kijelentése a hívőkre vonatkozóan

Jól tudjátok, hogy a bíróságon a „*nem bűnös*” ítélet felmentést jelent, és a rabot azonnal szabadon bocsátják. Így van ez az evangélium szerint is; a „*nem jutott ítéletre*” mondat maga után vonja a bűnös megigazulását. Ez azt jelenti, hogy a Krisztusban hívő ember *most, a jelenben* igazul meg. A hit nem fokozatosan hozza meg gyümölcsét, hanem *most*. A megigazulás a hit eredménye, és a léleknek abban a pillanatban megadatik, amikor megállapodásra jut Krisztussal és elfogadja őt mint mindenét. Vajon megigazulnak-e itt és most azok, akik majd Isten trónja elé állnak? Mi is olyan valóságosan és nyilvánvalóan megigazulunk, mint azok, akik fehérben járnak és énekelve magasztalják őt odafent. A keresztre feszített lator abban a pillanatban megigazult, amikor hittel fordult Jézus felé, aki mellette függött a kereszten; és az idős Pál apostol sok évi szolgálat után sem volt jobban megigazulva, mint a lator, aki egyáltalán nem szolgált.

Isten *már ma* elfogad minket a Szeretettben, és *ma már* fel vagyunk oldozva. Ó, milyen csodálatos gondolat! Van néhány szőlőfürt, amit nem szakíthatunk le, amíg fel nem megyünk a mennybe; de ez az egyik első érett fürt, amit már itt leszakíthatunk és megehetünk. Ez nem olyan, mint a búza a földön, amit nem ehetünk

meg, amíg át nem kelünk a Jordánon: ez része a pusztában hulló mannának, és része napi táplálékunknak, amivel Isten ellát minket, mialatt ide-oda utazunk.

Isten *már most* megbocsát nekünk; *már most* leveszi rólunk bűneinket; a szemében *már most* olyanok vagyunk, mintha sohasem vétkeztünk volna; olyan ártatlanok, mint Ádám atyánk, amikor még feddhetetlen volt, mielőtt evett a tiltott fa gyümölcséből; olyan tiszták, mintha vérünket sohasem fertőzte volna meg a romlottság. „Nincs tehát most már semmiféle kárhozható ítélet azok ellen, akik a Krisztus Jézusban vannak.” *Már most* sincs bejegyezve Isten Könyvében az övéinek egyetlen bűne sem. Semmi sincs a rovásukon. A megigazolást illetően egyetlen folt sem maradt a hívőkön az egész föld Birájának szemében.

De továbbmegyek: A megigazulás nem csupán jelenvaló, hanem *folyamatos* is. Abban a pillanatban, hogy ti és én hívőkké váltunk, kijelentett rólunk: „Nem jut ítéletre.” Azóta sok nap eltelt, sok változást láttunk, de ma is igaz ránk vonatkozóan: „Nem jut ítéletre.” Egyedül az Úr tudja, mennyi idő van még hátra, amíg be nem töltjük időnket, és el nem suhanunk, mint az árnyék. De ezt az igazságot tudjuk, hiszen Isten minden szava bizonyos, és Isten ajándékai megbánhatatlanok; ha még ötven évig élnénk, akkor is az lenne ide írva: „Aki hisz őbenne, az nem jut ítéletre.” Ha a sors valamely rejtelmes rendelése folytán életünk hossza az emberi kortízszeresére nőne, és megérnénk a nyolc-kilencszáz éves kort, mint Metusélah, még mindig érvényes lenne: „Aki hisz őbenne, az nem jut ítéletre.” „Én örök életet adok juhaimnak, és nem vesznek el soha, mert senki sem ragadhatja ki őket az én kezemből.” „Az igaz ember a hite ál-

tal él.” „Akik hisznek őbenne, sohasem szégyenülnek meg.”

Mindezek az ígéretek azt bizonyítják, hogy a megigazulás, amit Krisztustól kapunk hitünk által, folytonos, és életünk végéig tart. És ne felejtsük el, hogy folytatódik az örökkévalóságban. A mennyben nem viselünk majd más ruhát, mint amit itt viselünk. Most az igazak Krisztus igazságába vannak öltözve. Ugyanezt a menyegzői ruhát viselik majd a nagy menyegzői lakomán. De mi lesz, ha elkopik? Mi lesz, ha az igazság elveszíti érvényét az eljövendő örökkévalóságban? Ó, szeretett testvéreim! Ettől nem kell tartanunk. Az ég és a föld elmúlnak, de az Ő igazsága sohasem avul el. Moly nem rághatja meg; tolvaj nem lophatja el; jajveszékelés nem szakíthatja szét. Örökkévaló, annak kell lennie, mint maga Krisztus, igazságunk Urává. Mivel Ő a mi igazságunk, az önmagában létező, örökkévaló, változhatatlan Úr, akinek évei nem érnek véget, akinek ereje nem mond csődöt. Ezért a mi igazságunknak nincs vége és tökéletessége és szépsége sem fejeződik be. A Szentírás nagyon világosan tanítja ezt, és aki hisz Krisztusban, megkapta örökre a folyamatos megigazítást.

Ismét gondolkodjatok el egy pillanatra: Ez a megigazulás *teljes*. „Aki hisz Őbenne, az nem jut ítéletre”; vagyis semmilyen mértékben. Tudom, egyesek azt gondolják, hogy lehetséges félig elítelt, félig elfogadott állapotban lenni. Amennyire bűnösök vagyunk, annyira vagyunk elítéltek; és amennyire igazak, annyira elfogadottak. Szeretett testvéreim, az Írás semmi ilyesmiről nem beszél. Ez távol áll az evangélium tanításától. Ha a tettek következménye, akkor nem kegyelemből van; ha kegyelemből van, akkor nem a tettek miatt. A tettek és a kegyelem nem keverednek, mint ahogy a víz és a tűz sem; vagy az egyik, vagy a másik, mindkettő nem lehet; a ket-

tó nem szövethet. A kettő nem vegyülhet, az egyik nem hígíthatja fel a másikat.

Aki hisz, az mentes minden romlottságtól, minden bűntől, minden hibától; és bár az ördög vádolja őt, hamis vád az, mert a vádaktól is mentesülünk, hiszen bátran ellenszegülhetünk: „Ki vádolná Isten választottait?” Nem az van írva, hogy „Ki fogja bizonyítani?”, hanem az, hogy „Ki vádolná őket?” Olyannyira mentesek az ítélettől, hogy lelkükön egy folt sem található; a romlottság a közelükben sem jár, hogy rájuk vethetné fekete árnyékát. Nem csupán félig, hanem teljesen ártatlanul állnak Isten előtt; nem csak félig megtisztultan, hanem fehérebben, mint a hó. Bűneik nem egyszerűen áthúzottak a könyvben, hanem teljesen kitöröltettek; nem egyszerűen elrejtettek, hanem a tenger mélységébe vették; nem csupán eltávoztak, olyan messzire, amilyen messze van napkelet napnyugtától, hanem örökre eltűntek, egyszer s mindenkorra.

Tudjátok, szeretett testvéreim, hogy a zsidó ember lelkiismerete a szertartásos megtisztulások után sem volt szabad a bűntől. Egyik áldozat után szüksége volt egy újabbra; mert ezek az áldozatok sohasem tették tökéletessé. A következő nap bűnei új bárányt kívántak, és a következő év romlottsága új áldozatot követelt az engeszteléshez. „Ő ellenben, miután egyetlen áldozatot mutatott be a bűnökért, örökre az Isten jobbjára ült.” Nincs szükség több égő áldozatra, mosakodásra, vérre, engesztelésre. „Elvégeztett!” – halljuk a haldokló Üdvözítő kiáltását. Bűneitek elszenvették a halálos ütést, igazságotok köntösébe beöltötték az utolsó cérnaszálat; készen van, teljes és tökéletes. Nem kell hozzátenni semmit; sohasem kisebbitetheti senki.

Ó, keresztyének, ragadjátok meg ezt a becses gondolatot; lehet, hogy csak erőtlen szavakkal

tudom kifejezni, de gyengeségem ne akadályozzon titeket abban, hogy felfogjátok magasztosságát és szépségét. Elég, ha ugrásra bírunk egy embert, bár lábain béklyók vannak, és éneklésre bírjuk, bár szája be van tömve, hogy azt gondolhassuk, tökéletesen elfogadtattunk Krisztusban, hogy megigazulásunk nem csupán részleges; hogy nem korlátozott, hanem teljes. Igazságunknak megvan a fedezete; teljesen és visszavonhatatlanul mentesültünk az elítéltetéstől.

Ismétlem: Az ítélet alóli felmentés *érvényre jut*. A megigazulás királyi kiváltsága sohasem csorbul. Ezt minden hívővel meg kell értetni. III. György angol király uralkodása alatt gyülekeztem egyik tagjának fiát halára ítélték hamisításért. Elődöm, Dr. Rippon, miután hihetetlen erőfeszítéseket tett, ígéretet kapott, hogy elengedik a fiú büntetését. A jelenlévő idős segédlelkész – akkoriban még fiatal ember – megtudta a börtönigazgatótól, hogy a kegyelmi határozat nem érkezett meg, és a boldogtalan rabot másnap reggel kivézik. Dr. Rippon lóhalálában Windsorba vágatott, bebocsátást kért a királyhoz, aki saját kezűleg átnyújtotta neki annak a kegyelmi határozatnak a másolatát, amelyet egy figyelmetlen hivatalnok hanyagul félretett. „Megparancsolom, doktor, hogy siessen”, mondta öfelsége. „Bizza rám, felség”, válaszolt a doktor, és még időben visszaért Londonba, ahol a rabot – sok más társával együtt – már kísérték a veszthelyre.

A férfi kegyelmet kapott, de mégis kivégezték volna, ha a kegyelemnek nem szereznek érvényt. De áldott legyen az Isten, mert az ítélet alóli felmentés érvényre jut. Ez levél-, ez ténykérdés. Ó, barátaim, ti tudjátok, az ítélet ténykérdés. Amikor ti és én szenvedtünk lelkünkben, és a szigorú törvény elé vittek minket, éreztük, hogy annak átkai nem áldörgedelmek, ha-

nem valóságosak voltak; éreztük, hogy Isten haragjától tényleg reszketni kell.

Nos, amilyen valóságos az ítélet, amivel a törvény sújt, éppoly valóságos a megigazulás, amiben a Kegyelem részesít. Ha hisztek Krisztusban, nemcsak névlegesen váltok büntelenné, de valóságosan is; nemcsak névlegesen nyilvánítottok ártatlannak, de valóságosan is, abban a pillanatban, hogy hinni kezdtek Jézusban. Nemcsak mondják nektek, hogy bűneitek eltöröltettek, de azok valóban eltöröltettek. Isten nem csupán úgy néz rátok, mintha elfogadna titeket, de valóban elfogad. Ez ténykérdés, ahogy ténykérdés az is, hogy vétkeztetek. Nem kétkeltek benne, hogy vétkeztetek, ne kétkeljenek hát abban sem, hogy bűneitek elvették rólatok. Mert amilyen bizonyos, hogy fekete folt esett rajtatok, amikor vétkeztetek, olyan bizonyos az is, hogy a folt eltűnt, amikor megfürödtetek Immánuel vérében.

Jöjj, barátom, gondolj erre. Valóságosan és hatásosan megtisztítottál a bűntől. Kivezettetél a börtönből. Nem viseled többé a rabszolgák béklyóját. Megszabadultál a törvény rabságából. Mentessültél a bűntől, és szabad emberként, szabadon járhatsz. Az Üdvözítő vére kieszközölte teljes felmentésedet. Jöjj, lelkem – most már jogod van Atyád lábai elé járulni. Nem égnek ott a bosszú lángjai, hogy megrémítsenek; nincs kezében tüzes kard; az igazságszolgáltatás nem sújthat az ártatlanokra. Jöjj, lelkem, fogyatékoságaid elvették. Nem láthattad Atyád arcát; most megláthatod. Nem beszélhettél vele, és Ő sem veled; de most bátran járulhatsz kegyelméhez ott, ahol vagyunk. Egykor féltél a pokoltól; most a pokol megszűnt létezni számodra. Hogyan bűnhódhatnak a büntelenek? Aki hisz, az büntelen, nem ítélik el, és nem lehet megbüntetni. Már nem kell félned egy bosszúál-

ló Istentől. Ha Istent Bírának tekintjük, akkor hogyan ítélné el az ártatlant? Hogyan ítélné el a Bíró a feloldozottat?

Most, hogy megigazultál, több kiváltságod van, mint lett volna akkor, ha sohasem vétkeztél volna. Minden áldás, amiben részesültél volna, ha betartottad volna a törvényt, a tied, sőt több is, mert Krisztus megtartotta neked. A tiéd minden szeretet és elfogadás, amit egy tökéletesen engedelmes lény kaphatott volna Istentől, mert Krisztus tökéletesen engedelmes volt helyetted is, és ezzel neked tulajdonította minden érdemét, hogy gazdag lehess általa, aki szegényé lett éretted.

Ó, bár a Szent Szellem megnagyobbítaná a szívünket, hogy magunkba szívhatjuk e gondolatok édességét! Nincs ítélet. Sőt, soha nem is lesz. A bűnbocsánat nem részleges, hanem teljes; olyan hatásos, hogy megszabadít minket a törvény minden büntetésétől, megadja nekünk az engedelmisség minden kiváltságát, és abba a magasságba helyez minket, ahol lennénk, ha sohasem vétkeztünk volna. Szilárdabbá teszi helyzetünket, mint azelőtt volt, hogy elbuktunk. Most nem abban a helyzetben vagyunk, amiben Ádám volt, hiszen Ádám elbukhatott és meghalhatott. Inkább olyan helyzetben vagyunk, amilyenben Ádám lett volna, ha Isten az Édenkertbe helyezte volna, és ezt mondta volna neki: „Ha hét évig engedelmes leszel, próbaidőd lejár, és én megjutalmazlak.”

Bizonyos értelemben mondható, hogy Isten gyermekei a próbaidő állapotában vannak; más értelemben egyáltalán nincs próbaidő. Nincs próbaidő azt illetően, hogy Isten gyermeke üdvözül-e. Már üdvözült; bűnei eltöröltettek; igazsága teljes; és ha ez az igazság kiállna egymillió évnyi próbaidőt, sohasem esne rajta folt. Isten szemében így is van, és így is lesz mindörökké.

7. fejezet

**Félreértés a hitet illetően,
melynek okán a keresztyének
gyakran elcsüggednek**

Milyen együgyűek vagyunk! Akármilyen idősök vagyunk, isteni dolgokban nagyon gyermetegek maradunk! Milyen együgyűek vagyunk, amikor hinni kezdünk Krisztusban! Azt gondoljuk, hogy bűneink bocsánata tartalmaz egy sor dolgot, amikről később kiderül, hogy semmi közülük a bűnbocsánathoz. Például azt gondoljuk, hogy többé nem fogunk vétkezni; azt képzeljük, hogy minden harcot megvívunk; hogy egy virágos mezőre jutottunk, és nem kell többé háborúskodnunk; hogy valójában győzedelmeskedtünk, és csupán fel kell állnunk, és lengetnünk kell a pálmaágot; hogy minden rossznak vége; hogy Istennek csak magához kell hívnia, és mi úgy léphetünk be a mennybe, hogy a földön már nem kell több ellenséggel harcolnunk.

Ezek nyilvánvaló tévedések. Figyeljük meg, hogy bár a Biblia kijelenti: „Aki hisz őbenne, az nem jut ítéletre”; azt azonban nem mondja, hogy aki hisz, annak hite nem tétetik próbára. Hited bizony próbára tétetik. Egy próbára nem tett hit nem is igazi hit. Isten sohasem adott hitet az embereknek úgy, hogy ne akarta volna próbára tenni. A hit célja éppen az állhatatosság. Ahogy a lövészegyletben kiteszik a céltáblát, hogy rálőjenek, ugyanúgy ad Isten is hitet azzal a szándékkal, hogy a megpróbáltatások és csapások, a bűn és a Sátán céltáblája legyen. Ha hiszel Krisztusban, az nagy kiváltság; de ne feledd, hogy nagy megpróbáltatással jár. Nagy hitet kértél Istentől. Gondoltál arra, hogy ezzel nagy csapásokat is kérsz? Nem azért kapsz nagy hitet, hogy félre tedd és hagyd megrozsdásodni.

John Bunyan *A zarándok útja* című könyvé-

ben Bátorszív nagyon erős ember volt, és milyen nehéz munkát kellett végeznie! Azokkal az asszonyokkal és gyermekekkel számtalanszor fel kellett mennie a mennyei városba, majd vissza; meg kellett küzdenie az összes óriással és oroszlánással, meg kellett ölnie a Vérengző nevű óriást, és le kellett rombolnia a Kétségbeesés Várát. Ha nagy a hited mértéke, szükséged is lesz az egészszre. Egy fikarcnyit sem spórolhatsz meg belőle. Úgy leszel vele, mint a szűzek Urunk példabeszédében: Még ha bölcs szűz vagy is, ezt kell majd mondanod azoknak, akik kölcsön akarnak venni tőled: „Hátha nem lesz elég nekünk is meg nektek is.”

De amikor hited próbára tétetik, ne gondold, hogy a vétkeid miatt bűnhődsz. Ő nem, hívő testvérem; ez sok megpróbáltatás, de nem ítélet; sok a megpróbáltatás, mégis megigazolunk; lehet, hogy sok pofont kapunk, de Isten sohasem átkoz meg; lehet, hogy gyakran elcsüggedünk, de Isten kardja sohasem szűr szíven.

Sőt; hitünk nemcsak hogy próbára tétetik, de mélypontra is juthat, és mégsem ítéltetünk el. Ha hited olyan kicsivé válik, hogy már nem is látod, akkor sem ítéltetsz el. Ha valaha hittél Jézusban, lehet, hogy hited olyanná válik, mint a tenger, amely messzire visszahúzódik a partról, és csak egy széles iszapsávot hagy maga után, így egyesek azt mondhatják, hogy a tenger eltűnt vagy kiszáradt. Én azt mondom, hogy Isten hited dagálya idején sem fogad el jobban, mint apály idején; mert az, hogy mennyire fogadtatsz el, nem hited mennyiségén múlik, hanem valóságos voltán.

Ha valóban hiszel Krisztusban, lehet, hogy hited csupán egy szikra, és száz ördög próbálja eloltani, mégsem ítéltetsz el – elfogadott leszel Krisztusban. Bár amint hited lanyhul, vigaszod is szükségképpen fogyatkozik, Isten változatla-

nul elfogad. Bár a hit emelkedik és süllyed, mint a hőmérő, olyan, mint a hőmérő higanyszála, amely az időjárás szerint változik, Isten szeretetét nem befolyásolja a földi időjárás vagy az idő változása. Hacsak Krisztus tökéletes igazsága nem valamilyen változékony dolog – futball-labda, amelyet ide-oda rugdosnak a démonok –, Isten változatlanul elfogad. Tökéletesen elfogad szeretett Fiában.

Van egy másik dolog is, amely gyakran próbára teszi Isten gyermekét. Időnként elveszíti Atyja tekintetének derűjét (Jób 29,24). Ne felejtjük, a Biblia nem azt mondja: „Aki hisz, nem veszíti el Isten arcának derűjét”; lehet, hogy elveszíti, de mindezért nem ítélik el. Napokig, vagy akár hónapokig lehetsz olyan állapotban, hogy Krisztussal való közösséged és Istennel való bensőséges kapcsolatod meglazul; úgy tűnik számodra, hogy Isten megszegte ígéreteit, a Biblia pedig kevés vigaszt nyújt; és ha szemedet az ég felé fordítod, annál jobban érzed a sajnó fájdalmat, amit Isten vesseje okoz; lehet hogy bosszúságot és fájdalmat okozol a Szent Szellemnek, és ő elfordította arcát tőled; de mindezért nem ítéltetsz el. Jól jegyezd meg a tanúbizonyságot: „Aki hisz őbenne, az nem jut ítéletre.” Lehet, hogy Atyád lesújt rád, és minden ütése nyomot hagy rajtad, és kiserken tőle a véred, az ütésekben azonban nincs semmilyen ítélet. Nem haragjában, hanem az irántad érzett szeretetből sújt le rád. Atyád kezének minden fenyítő ütésében ugyanaz a tiszta szeretet nyilvánul meg, mint Krisztus ajkának csókjaiban. Hidd ezt el; fel fogja emelni szíved, fel fog vidítani, amikor sem a nap, sem a hold nem látszik. Megdicsőíti Istenedet, megmutatja neked, hol vagy igazán elfogadott. Ha elfordítja tőled arcát, akkor is higgy benne, és mondd ezt: „Hűséges maradj, bár elrejti tőlem arcát.”

Még egy kicsit továbbmegyek. A Sátán megtámadhatja Isten gyermekét, úgyhogy az csaknem átadja magát a kétségbeesésnek, mégsem ítélte el. Az ördögök a fülébe dobolhatnak a pokol dobjaival, amíg csak a végromlás szélén nem érzi magát. A Bibliát olvasván azt gondolhatja, hogy minden fenyegetés neki szól, minden ígéret elnémul számára, és nem vigasztalja. Végül annyira elcsügged, hogy kész összetörni a hárfát, amely oly rég lóg a fűzfán. Ezt mondhatja: „Az Úr elhagyott engem, az Isten nem lesz többé kegyes hozzám”; de ez nem igaz. Ezerszer is kész megesküdni, hogy Isten kegyelme és hűsége örökre elhagyta; de ez nem igaz. Ha egy valótlanságra ezer hazug ember esküszik is, az akkor sem lesz igaz, és a mi kétségeink és félelmeink mind hazugok. És ha tízezren lennének is, és mind ugyanazt vallanák, akkor is hazugság, hogy Isten valaha is cserbenhagyta népét, és hogy valaha is elvetett magától egyetlen ártatlant is; és ne feledd, hogy te ártatlan vagy, ha hiszel Jézusban.

„De”, mondod te erre, „én tele vagyok bűnnel.” „Igen”, mondom én, „de ezt a bűnt Krisztus magára vette.” „Ó”, mondod te, „de én naponta vétkezem.” „Igen”, mondom én, „de ő ezt a bűnt már azelőtt magára vette, hogy elkövetted, sok évvel azelőtt. Többé nem a te bűnöd; Krisztus levette rólad egyszer s mindenkorra. Igaz ember vagy a hit által, és Isten nem hagyja el az igazakat, és nem veti el az ártatlanokat.” Lehet, hogy Isten gyermekének hite mélyponton van; elveszítheti Atyja tekintetének derűjét, sőt teljesen kétségbe eshet; de mindez nem cáfolja Isten ígését: „Aki hisz öbenne, az nem jut ítéletre.”

„De mi van”, mondod te, „ha Isten gyermeke vétkezik?” Ez mély és kényes kérdés, mégis érintenünk kell, és bátran beszélünk kell róla. Én nem szépítgetem Isten igazságát, nehogy valaki rossz célra használja. Tudom, hogy vannak

olyanok – nem Isten emberei –, akik ezt mondják: „Vétkezzünk csak nyugodtan, annál bőségesebb lesz a kegyelem.” Ők jogosan ítéltetnek el. Én nem segédkezhetek az igazság elferdítésében. Mindig lesznek olyan emberek, akik a legjobb ételt is úgy veszik el, mintha mérge lenne, és a legszebb igazságot is hazugsággá változtatják, átkot mondva ezzel saját lelkükre.

Ezt kérdezheted: „Mi van, ha Isten gyermeke bűnbe esik?” Erre azt válaszolom, hogy Isten gyermeke bizony bűnbe esik; mindennap siránkozik és sóhajtozik, mert amikor jót akar tenni, a bűn mindig kísérti. De bár bűnbe esik, nem ítéltetik el miatta – egyetlen bűne miatt sem, és az összes miatt sem, mert az, hogy mennyire fogadtatik el, nem rajta múlik, hanem Krisztus tökéletes igazságán; és ezt a tökéletes igazságot nem érvényteleníti Isten gyermekének semmilyen bűne. Ő tökéletes Krisztusban; és hacsak Krisztus nem tökéletlen, a teremtmény tökéletlenségei nem hiúsítják meg a hívó ember megigazulását Isten szemében.

De mi van, ha égbekiáltó bünt követ el – ó, Isten, óvj meg minket ettől! Ha égbekiáltó bünt követ el, törött csontokkal távozik, de mégis eljut a mennybe. Isten, hogy próbára tegye és láttassa vele saját hitványságát, megengedi, hogy rossz útra tévedjen, de aki megvette őt, az nem veszíti el; aki kiválasztotta, az nem veti el; Isten ezt mondja neki: „Én töröltem el vétkeidet, és elfelejttem bűneidet.” Bármilyen messzire ment is Dávid, mégsem veszett el. Visszajött és így kiáltott: „Könyörülj rajtam kegyelmeddel, Istenem!” És így lesz ez minden hívő lélekkel – Krisztus visszahozza őket. Bár megtévednek, megtartatnak, és az összes kiválasztott mag találkozik Isten trónja körül.

Ha nem lenne ez az igazság – bár egyesek megriadnak tőle –, mi lenne Isten embereivel? Át-

adnák magukat a kétségbeesésnek. Kedves olvasó, ha visszaeső vagy, kérlek, ne használd rossz célra, amit mondtam. Atyád szíve szomorkodik miattad; mégsem törölte ki neved a jegyzékből. Jöjj vissza hozzá most, és mondd ezt neki: „Fogadj el engem kegyelemmel, és szeress engem”; ő ezt fogja válaszolni: „Gyermekeim közé helyezlek.” Szemet huny visszaesésed fölött, és meggyógyít romlottságodból; ismét kegyeibe fogad, és elfogad a Megváltó igazságában, kinek vére által üdvözülsz. Istennek nem az a szándéka, hogy gyermeke ne próbáltasson meg, vagy hogy ne bukjon el a megpróbáltatásban; hanem így gondolja, egyszer s mindenkorra: Aki hisz őbenne, az nem jut ítéletre. Soha, semmi esetre sem ítéltetik el, hanem örökre megigazul Isten szemében.

8. fejezet

Amit a hit magában foglal

Ha nem ítéltetünk el, akkor Isten sohasem tekint úgy gyermekeire, mint bűnösökre, amikor hisznek Krisztusban. Meg vagy lepődve, hogy így fogalmazok? Megismétlem: Attól a perctől fogva, hogy hinni kezdesz Krisztusban, Isten többé nem úgy tekint rád, mint bűnösre; mert sohasem tekint rád figyelmen kívül hagyva Krisztust. Te gyakran tekintesz magadra úgy, mint bűnösre, térdre esel, ahogy kell, sírsz és jajveszékelsz; de miközben te eredendő és tényleges bűneid miatt szomorkodsz, Ő akkor is azt mondja a mennyből: „Ami üdvözölésedet illeti, szép és kedves vagy előttem.” Olyan fekete vagy, mint Kédár sátrai (Én 1,5) – természetednél fogva; olyan szép, mint Salamon szőnyegei – Krisztusban. Tisztátalan vagy – ez a tulajdonságod Ádámtól való; de kedves is – ez a tulajdonságod pedig a második Ádámtól való.

Gondolj arra, hogy Isten szemében mindig kedves vagy, Isten szemében mindig szeretetre méltó vagy, Isten szemében mindig olyan vagy, mintha tökéletes lennél. Mert tökéletes vagy Jézus Krisztusban, ahogy az apostol fogalmaz egy másik helyen. Mindig teljesen megtisztulva és felöltözve állsz Krisztusban. Ne feledd ezt; mert a következő szavak bizonyosan ezt is jelentik: „Aki hisz őbenne, az nem jut ítéletre.”

Egy másik nagyszerű gondolat: Mint hívőnek, sohasem kell bűnhődnöd bűneidért. Isten megfenyít miattuk, ahogy egy apa is megfenyíti gyermekét; ez része az evangélium korszakának; de nem a bűneidért sújt le rád, ahogy a törvényhozó a bűnözőre. Lehet, hogy Atyád gyakran büntet úgy, ahogy a gonoszokat bünteti, de sohasem ugyanabból az okból.

Az istentelenek saját vétkeik szerint bűnhődnek; szenvedéseiket megérdemelt büntetésként kapják. De téged nem érdemeid szerint érnek a csapások, hanem Isten szeretete miatt. Isten tudja, hogy bizonyos értelemben a csapások olyan kiváltságot jelentenek számodra, amit meg nem érdemelt jótételnek tekinthetsz. Gyakran gondoltam erre, amikor valamilyen fájdalmas csapás ért. Tudom, hogy egyesek ezt mondják: „Megérdemelted a szenvedést.” „Igen, kedves testvéreim, de az összes keresztyénben együttvéve sincs annyi érdem, hogy megérdemljenek egy olyan jó dolgot, mint mennyei Atyánk szerető feddése.

Talán nem látod ezt be; nem gondolod, hogy egy csapás valódi áldás is lehet számodra a szövetségben. De én tudom, hogy a szövetség pálcája ugyanúgy a kegyelem ajándéka, mint a szövetség vére. Ez nem érdemek dolga; azért kapjuk, mert szükségünk van rá. Kérdéses, hogy voltunk-e valaha olyan jók, hogy megérdemljük. Sohasem voltunk képesek olyan magas

szintre jutni, hogy megérdemeljünk ilyen gazdag és kegyes gondoskodást, mint ez az áldás a szövetségben – fenyítő Istenünk pálcája. Életedben sohasem süjtött le rád a törvény. Mivel hiszel Krisztusban, kívül esel a törvény hatáskörén.

Anglia törvénye nem vonatkozik egy franciára, mivel ő saját uralkodója védelme alatt áll. Te nem a törvény, hanem a kegyelem hatálya alatt állsz. A Sinai törvénye nem vonatkozhat rád, mivel kívül állsz a hatáskörén. Nem a Sinaiban vagy Arábiában élsz. Nem Hágár vagy egy szolgálólány fia vagy, hanem Sára fia, aki eljutott Jeruzsálembe, és szabad. Kijöttél Arábiából, és eljutottál Isten boldog országába. Nem Hágár alá tartozol, hanem Sára alá; Isten kegyelmi szövetsége alá. Az ígéret gyermeke vagy, és tiéd lesz Isten öröksége.

Hidd el, hogy a törvény soha nem fog lesújtani rád; Isten haragja sohasem fog büntetni. Lehet, hogy megfenyít, de nem bűneid miatt, hanem gazdag kegyelme miatt, amely kiöli belőled a bűnt, hogy tökéletes lehess a megszentelődésben, ahogy most is tökéletes vagy előtte Jézus Krisztus vérében és igazságában.

9. fejezet

Amit a hit kizár

Mit zár ki a hit? Nos, biztos vagyok benne, hogy kizárja a dicsekvést. „Aki hisz őbenne, az nem jut ítéletre.” Ha ez így szólna: „Aki *dolgozik*, az nem jut ítéletre”, akkor te és én nyugodtan dicsekedhetnénk. De mivel így szól: „Aki *hisz*” – egy szót sem szólhatunk a magunk dicséretére. Nem, Uram, ha nem jutok ítéletre, az a te kegyelmedből van, hiszen én ezerszer is kiérdekeltem az ítéletet, mióta leültem megírni ezt a könyvet. Ha térdeimen vagyok, és nem ítéltetek el, biztos vagyok benne, hogy ez isteni kegyelem,

hiszen még imádkozás közben is megérdemlem az ítéletet. Még akkor is vétkezünk, amikor bűnbánatot tartunk, és további bűnöket követünk el, miközben megbánjuk a korábbiakat. Minden tettünk, amely testi indítékú, csak újabb bűn, és még legjobb cselekedeteinket is annyira beszenyryezi a bűn, hogy nehéz megmondani, hogy a jó vagy rossz tettek-e. Amennyiben a miénk, annyiban rosszak, és amennyiben a Szent Szellemé, annyiban jók. De a jó akkor sem a miénk, hanem a Szent Szellemé, és nekünk csak a rossz marad. Tehát nem dicsekedhetünk! Távozz tőlem, büszkeség!

A keresztyén embernek alázatosnak kell lennie. Ha felemeli fejét, hogy mondjon valamit, akkor valóban semmi. Nem tudja, hol van vagy hol áll, amikor egyszerre elkezd dicsekedni, mintha a győzelmet saját kezével vívta volna ki. Hagyj fel a dicsekvéssel, keresztyén testvérem; élj alázatosan Isten előtt, és soha ne hagyja el ajkadat dicsekvő szó. Áldozd fel magad, és ezt énekeld a trón előtt: „Nem nekünk, hanem neked jár a dicsőség, örökre.”

Mit zár ki még a hit? Azt gondolom, hogy kizárja – és ezzel most magamat is sújtom – a kétségeket és a félelmeket. „Aki hisz őbenne, az nem jut ítéletre.” Hogyan merészelünk te és én ilyen savanyú képet vágni, és úgy járkálni, mintha roppant gond nehezedne a vállunkra? Mít nem adtam volna érte tíz vagy tizenegy évvel ezelőtt, ha tudtam volna, hogy ez az Ige bizonyosság a számomra, és nem ítéltetek el. Azt gondoltam, hogy ha érezném, hogy bűnbocsánatot nyertem, és kenyéren és vízen kellene élnem egy várbörtönben, és mindennap megkorbácsolnának egy kilencágú korbáccsal, azt is boldogan elfogadnám, ha egyszer is érezném, hogy bűneim megbocsáttattak.

Most tudod, hogy bűneid megbocsáttattak,

mégis csüggedt vagy. Szégyelld magad! Nem ítél-tetsz el, és mégis boldogtalan vagy? Szégyelld ma-gad, keresztyén! Szedd össze magad, és töröld le a könnyeidet. Tegyük fel, hogy valaki börtönben ül, és tudja, hogy jövő héten kivégzik, de te el-mész hozzá, és azt mondod neki: „Kegyelmet kap-tál”, vajon nem ugrik-e fel örvendezve; és bár le-het, hogy elveszítette javait, és lehet, hogy a ke-gyelem után még sok dolgot el kell szenvednie, de ha az életét megkímélik, mit számít mindez neki? Azt gondolja, hogy a semminél is kevesebbet.

Mármost, keresztyén testvérem, te is kegyel-met kaptál, a te bűneid is megbocsáttattak. Krisztus ezt mondta neked: „Bűneid, melyek számosan vannak, megbocsáttattak neked” – és mégis szomorú vagy? Nos, ha időnként szomo-rúnak kell lennünk, tegyük a szomorúság idejét minél rövidebbé. Ha időnként csüggedtnek kell lennünk, kérjük meg Istent, hogy emeljen fel is-mét. Attól tartok, hogy egyesek közülünk rossz szokásokat vettek fel, és sportot csinálnak a csüggedésből. Vigyázz, keresztyén testvérem, mert ez a duzzogás a hatalmába kerít – ha nem ellenállsz ennek a csábításnak mindjárt az ele-jén, később csak rosszabb lesz. Ha nem fordulsz Istenhez, hogy szabadítson meg e kétségektől és félelmektől, rövidesen úgy fognak nyüzsögni benned, mint a legyek Egyiptomban. Ha képes vagy legyőzni az első nagy kétséget, akkor talán százat is képes leszel, mert egy nagy kétség ezer másikat szül, és ha megölöd az anyát, azzal megölöd összes ivadékát.

Ezért idejében vedd észre magadban az első kétséget, nehogy eluralkodjon rajtad a csügge-dés, és kétségbe ess. „Aki hisz Óbenne, az nem jut ítéletre.” Ha ez kizárja a dicsekvést, akkor ki kell zárnia a kétségeket is.

Ismétlem: Ez kizárja, hogy a jövőben vétkez-zünk. Uram, vajon nem vétkeztem-e sokszor elle-

ned, de te mégis megbocsátottál nekem! Lehet-e ennél nyomósabb okom arra, hogy a jövőben ne vétkezzem? Egyesek azt mondják, hogy ez erkölcstelen tanítás. Nos, aki bármilyen erkölcstelenséget talál benne, abba száz ördög bűjt. Micsoda? Menjek és vétkezzek, mert bűneim megbocsátottak? Éljek bűnben, mert Jézus Krisztus levette rólam a bűneim, és helyettem is szenvedett? Az embernek nagyon rossz a természete, de úgy gondolom, hogy a legmélyebbre akkor süllyed, ha Isten kegyelmét érvként használja a bűn mellett.

Bármilyen rossz vagyok is, tudom, hogy nehezé vétkezni egy megbocsátó Isten ellen. Sokkal nehezebb vétkezni Krisztus vére és a bűnbocsánat ellen, mint a törvény terrorja és a pokoltól való félelem ellen. Tudom, hogy amikor a lelkem a legjobban retteg Isten haragjától, akkor sokkal könnyebben vétkezem, mint amikor szeretete szétárad a szívemben. Mi lehet szörnyűbb, mint olvasni, hogy jog szerint tiszta vagy, és mégis vétkezel? Ó, elvetemedett ember! A legmélyebb pokol szélén állsz. De biztos vagyok benne, hogy ha Isten gyermeke vagy, miután elolvastad, hogy jog szerint tiszta vagy és tudod, hogy megigazultál Krisztusban, el fogod mondani:

*Szeretetéért viselem nevét,
ami nyereségem volt, veszteségként
könyvelem el;
Korábbi büszkeségemet szégyellem,
és keresztjére szegezem dicsőségemet.*

Mindent kárnak ítélek Jézusért. Bárcsak lelkem megigazulna benne! Ez közel visz hozzá; ez hozzá hasonlónak tesz. Ne gondold, hogy e tan, ha kitartasz mellette, könnyelműen gondolkodóvá tesz a bűnről. Úgy gondolsz majd rá, mint kegyetlen és szigorú hóhéra, aki Krisztus kivégzésére készül; mint szörnyű teherre, amelyet csak Isten vehet le a válladról; és akkor teljes

szívedből gyűlölöd majd, mert a bűn lázadás a szerető és kegyes Isten ellen, és ez elvezet oda – sokkal inkább, mint bármilyen kétség vagy jogi csűrés-csavarás –, hogy az Úr Jézus lába nyomában járj, és kövesd a Bárányt, bárhová is megy.

Úgy gondolom, hogy ez a kis munka – bár Isten gyermekeinek írtam – a bűnösöknek is szól. Bűnös, szeretném, ha te is így gondolnád. Ha tudod, hogy *aki hisz Őbenne, az nem jut ítéletre*, akkor ha hiszel, nem is ítéltetsz el; és remélem, hogy amit elmondtam, hozzásegít, hogy meglegyen benned ez a hit.

Te erre ezt kérdezed: „Szabad-e bíznom Krisztusban?” Mint mondtam, nem az a kérdés, hogy szabad-e vagy nem, hiszen ezt parancsba kaptad. Az Írás megparancsolja, hogy minden teremtménynek hirdessék az evangéliumot, az evangélium pedig ez: „Higgy az Úr Jézus Krisztusban, és üdvözülsz.” Tudom, túl büszke vagy ahhoz, hogy ezt tedd, hacsak Isten aláztossá nem tesz kegyelme által. De ha úgy érzed, hogy semmi vagy és semmi sincs, boldog leszel, hogy elfogadhatod Krisztust, hogy a minden legyen. Ha tudod, mondd el a szegény Jack the Hucksterrel:

*Szegény bűnös vagyok, semmi vagyok
és semmi sincs,
akkor menj tovább és mondd el vele:
Mindennem Jézus Krisztus.
Isten adja, hogy így legyen az ő nevéért.
Ámen.*

* * *

**Az EVANGÉLIUMI KIADÓ
2002-ben megjelent könyvei**

Wagner, G.:	István, tarts ki!
Behnam, A. B.:	Mária, Jézus anyja
Currie, J. B.:	Angyalok, amit a Biblia rólok tanít
Pace, E. J.:	Evangéliumi beszélő képek
König, F.:	Rólad van szó most
White, P.:	A buyufa alatt (új kiadás)
Peters, B.:	A Prédikátor könyve
Nee, W.:	Hirdesd az Igét!
dr. Török- dr. Tóth T.:	Természettudomány, világkép, világnézet, istenhit
Spurgeon, C. H.:	Mindig időszerű gondolatok
Hunt, D.:	Megalkuvás nélküli evangélium
Müller Gy.:	Igazi hit és imádság
Vida S.:	Morzsák az élet kenyereből
MacDonald, W.:	József Jézus előképe
Dixon, H.:	Adj nekünk... örökséget
Hewitt, J. B.:	Tanulmányok a bibliai kisprófétákról
Jones, B.:	Az Újszövetség történeti könyvei
Stricker, A.:	Alicia – AIDS és egy élet, mint egy álom
Van Deursen, A.:	A Biblia világa képekben
Schmidt-Schell, E.:	S.O.S. Két fiú végveszélyben
Langhammer, J.:	Példázatok, igaz történetek
Smith, H.:	Isten Fia - valóban Isten és valóban ember
Willis, G. C.:	Unokáim szüleinek
Grant, F. W.:	Mózes első könyve az Újszövetség fényében
A kis csavargó	
Al-Sain-Schrupp:	Allahért harcoltam
Bunyan, J.:	A szent háború

**Az EVANGÉLIUMI KIADÓ
2003-ban megjelent könyvei**

Roy, K.:	Napországban + Három barát
Junker, R.:	Jézus, Darwin és a teremtés
Közelebb Hozzád! (áhítatos könyv)	
Hählke, Ch.:	A Tízparancsolat (kifestőkönyv)
Inrig, G.:	A Bírák könyve
Gibson, O. J.:	A keresztyén hit alapjainak tanulmányozása – 2. kötet
Spurgeon, C. H.:	1500 bölcs gondolat
Mackintosh, C. H.:	Te és a házadnépe
Tatford, F. A.:	Jákób fiai
Schmidt-Eller, B.:	Hannelore útja folytatódik
Spurgeon, C. H.:	Elvégeztetett!
A zárba illő kulcs – 3. kötet	
De Koning, Ger.:	Amikor a szülők szenvednek... A gyermekek a maguk útját járják } Elfeledkezett-e könyörölni Isten?
Kuhley, H. J.:	Elfeledkezett-e könyörölni Isten?
Mi a célod? – 3. kötet	
Remmers, A.:	A Biblia képei és szimbólumai
Boddenberg, D.:	Kérdéseim – Isten válasza
Batten-Ham-Sarfati-Wieland-Gitt:	Kérdések a kezdethez
Kausemann, J.:	Sámson, Izráel bírása
Liebi, R.:	Beteljesedett prófécia + Világtörténelem Dániel próféta látomásában
Lüscher, A.:	Boldogok, akik sírnak...
Langenberg, H.:	A galatákhöz írt levél
Nem kímélték életüket	
Saunders, J.:	A maradék Isten házáért + Dávid sátora
Roy, K.:	Az újra megtalált paradicsom + Végre otthon